

Publicerad 2012-10-01 21:33 av Alucinor

Min första text på poeter.se får bli en automatskriven kortnovell. Något uppstudad för att bli lite mer episk och berättande. Automatskrift a la Alucinor = Skriv en A4 utan uppehåll för att tänka.

Den Gamle - Stift, rum och karta (automatskrift)

Rummet skavde mot väggarna. Viljan vädrade morgonluft. Allvaret hade inte hunnit ända fram, bara en bit uppför Monets trädgård.

"Har stararna någonsin vilat under dessa sandbankar, omkullutade, infallna mot sina egna drifter. Saker behöver saker för att finnas, inte endast som ett resultat av iakttagarens intresse. Tromb vid tromb lugnar sandens dyningar, river i lugnets atmosfärer, ryker ur dess lättsinniga organ." Trogen mot sin egen väg, vandrade den Gamle uppför sandgången, tänkte dessa tankar i stilla men något barock framtoning. Ingenting kunde någonsin bli som nu, hade heller aldrig varit; i färgers sällskap, över horisonter, mot solar aldrig sedda, invid vägars krökning. "Såningsmännen som arbetar, omedvetna om att vara iakttagna, svettas i tvång."

Som ett snitt i grönskan, låg de frilagda lungorna av buskar och flämtade i värmen. Pulserade efter varje beröring av den Gamles sinnen, mindes de mornar som flytt, den kraft som alltid hade trots vara evig. Nu, i sin egen tid, vilande med ena kinden i ett varmt bad av jord och sol. Ett famntag bort, under lummiga påminnelser som fåfängt pryddes sina alléer med glimrande stoft av guld, väntade belöningen. All kunskaps makt, allt talats väsen, allt det som i sitt ursprungliga tillstånd hade betecknats som andligt, väntade, och hade väntat, var fött att vänta.

Den Gamle, i sin till bristningsgränsen befolkade ensamhet, fann än en gång de många bladen, och han tyckte mycket om det han såg. Välkomnad till ett hus, byggt av någon han beundrade mycket, steg han in i salar aldrig förut sedda, in i värme aldrig tidigare förmådd känd. Han satte sig ner i sina muttrande tankars värld och började samtala. Hur ska vi översätta? Ska vi översätta? Om vi förstod, vad skulle vi då göra? Men i denna stund, utanför det sant upplevdas gränser, ville han alltid stanna, som en av de utvalda, med det förtroende han alltid hade kämpat för att få. Och rösterna talade,

"Din väg, väg in mot dig, mot sant eller inte sant, i minne eller glömska, här är vi dock, vän till våra vänner, vårdare av våra platser, stigfinnare i våra lekars labrynter. Ta det lilla, det har du förstorat. Ta det stora, det har du förminskat. Det osynliga gjort synligt, det illavarslande mycket gott, lyft över det funna till de som söker, berikat, bejakat och besjungit. Vad var det du ville, till vad ville du komma?"

"Jag var alltid hemma i min vandring, jag blev vilse så snart jag stannade!, sade den Gamle och i luften fanns ekon. Han reste sig, gick vidare mot andra ingångar, utgångar, mot andra mellanrum i huset.

"Låt honom se, hans väg är den här vägen", sa rösterna. Rummen stod och pillrade generat i varandras oroliga händer, vek undan sina slöjor.

I den Gamles händer fanns spåren av vilja som format naturer och mörker, smått och stort. Detta fall mot

mitten hade han väntat sig, men inte ännu.

Där, bakom ett plank, en tråd att dra i, ett spår att följa. I alla sinnen veks en bit av livet undan, och svalget beredde vägen in mot trädgårdens centrum. Han fann ett stift ur en gammal penna, böjde sig ner vid kanten av ett pergament, drog de streck han så länge behärskat, följde dess fortsatta väg över marken, en ny riktning. Och han gick, vidare mot egna men mest andras drömmar, korsade stunder av resignation utan att snubbla. Kände dom honom någonsin som den han nu var? Vem visste och vem vågade fråga? Vem ville välja den väg han hade valt ut?

"Ut". Detta ord, som ett rop ur en fjärran strupe, aningen av ett vinddrag från schakt under tunga lager av sömn. Det lockade, ritade en karta han aldrig kunde vika upp på något bord, väjde undan vid varje fångstförsök. Alla de gamla orden vred sig under de fasta greppen av inlärda maror, vred sig under musklernas höjdskräck. Men någonstans i denna trädgård, hans egen skapelse, fanns detta rop, och han hade gett det ett hem. För varje dag större, mera slutet för det slutna, mera öppet för det öppna. Händernas fasta grepp om det sedda var ett bolster för alla trötta ursprung.

"Jag har växt till växt", tänkte han på sin väg bortom all hågkomst, "tagit chanser, krattat och promenerat, och de trodde att jag njöt".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alucinor med Poeter.se id #42749 innehar upphovsrätten